

Notes a una pràctica eròtica de l'escriptura

Article publicat a la revista *Cairell*, núm. 1 (novembre de 1979)

Josep-Lluís Seguí

Practicar l'escriptura, fer erotisme: transformacions (és a dir, parlar, escriure, palpar, rellicar-se per la pell, per la pàgina, fregar-la, esquinçar, penetrar, tot al voltant del desig), transformacions invertides (alterades o/i gastades en quelcom de productiu) d'un i d'altre discurs, del de l'escriptura i del de l'erotisme: erotisme de l'escriptura, escriptura de l'erotisme.

Erotisme (parlar-ne) que esdevindria escriptura (un text), i producció textual (aquesta escriptura constituïda i que ja oblida el referent eròtic del qual començà parlant) que és ara material eròtic, matèria d'erotisme.

El gènere, el tema, el referent, resten a l'altra banda del text, fora d'ell, i per a d'altres usos que no els de l'escriptura-lectura en si mateixa.

Així, es considera un «text eròtic», en el sentit genèric (per exemple, una Novel·la Eròtica) aquell text que s'ajusta a uns patrons de quantitat (¿i qui podria dir que el mínim exigible és la Juliette de Sade o la Madame Bovary de Flaubert?), i caldrà també que s'ajuste, aquest text que es vol eròtic, a uns determinats valors qualitatius (i en això, també, segons paladars). Perquè aquest tema, referent o gènere codificat no és més que una petita guia, peu d'entrada, o campaneta segregadora de saliva; allò a què el lector es remet i que s'ho ha d'apropriar per tal de transformar-ho en el seu propi text, en el seu propi imaginari.

Igual té, en aquest sentit, la saturació quantitativa del gènere pornogràfic com la de color de rosa de les novel·les de Carlos de Santander. I en matèria de significats gràfics, la mateixa funció pot acomplir la transparència fílmica de les pel·lícules classificades amb una «S» com els dibuixos animats (i en aquests, Betty Boop o Heidi, segons els imaginaris, segons els gustos).

L'escriptura, però, és l'art de la metàfora, de l'elipsi, de la sinècdoque, de la paradoxa, de la coma i el punt, del parèntesi, dels punts suspensius... I també és, l'escriptura, l'art d'enunciar, d'anunciar, de denunciar, i encara de renunciar a dir allò que no es diu.

L'escriptura és allò dit, amb més o menys art.

I què és allò que es diu, a l'escriptura eròtica?

Es penetra, s'esquinça, es frega, es rellicca, es palpa, s'escriu, es parla. Aquest és el gaudiment, i el seu plaer: l'erotisme que es beu, que es menja, que s'escriu i es llegeix, s'escolta, es mira, es palpa —

a més a més d'allò que u «s'imagina»—, amb els cossos: els cossos, com a subjectes i objectes de l'escriptura-lectura.

Com a artifici que és, l'erotisme té la seua tècnica: ritme sintàctic, sistema de puntuació o absència d'aquesta, adjectius i sinònims (aquest o aquell), suspensió o tallament de la frase i del paràgraf, espais en blanc, reiteracions, voltes endarrere, teatralització de l'imaginari, etcètera. Posada en llenguatge, a la fi, del desig: i gaudiment de la seua escriptura-lectura.

Artifici del desig, com, per exemple, esdevé a l'strip-tease.

En tot strip-tease hi ha una posada en escena del desig, per mitjà de la seua provocació, la seua retenció suspensió, i reinici d'aquest mecanisme de desig.

L'strip-tease ideal seria aquell que no acabaria mai: una mena de pel·lícula sense fi, que començaria de bell nou en l'últim fotograma.

Al text, com a producció imaginària escrita, aquesta mort del desig que és el final de l'strip-tease, es reté, es detura, es retarda, per mitjà de la suspensió, la reiteració, les voltes endarrere... fins arribar a l'inevitable punt i final.

La intermitència, on la roba s'obri, l'aparició desaparició de què parla Roland Barthes com l'espai de l'erotisme, es pot trobar al text en els seus espais en blanc, en les seues al·lusions, en les seues elisions. En les elipsis del text, com en les del cos.

Perquè es tracta de llegir-escriure un cos; d'amar-gaudir un text. Cos-text, que es produeix en l'escriptura, que es toca amb l'escriptura; es desitja prèviament, es gaudeix en el seu transcurs i configuració; dóna finalment el plaer del seu coneixement total i definitiu.

Acte, el de l'escriptura, en relació al cos, no corporal (jo no escric amb el meu cos ni sobre el meu cos), sinó acte de l'imaginari que cerca instaurar el cos-text, prenent aquest com objecte de plaer (i, alhora, del seu plaer: com, amb una dona, donar-li besos, acariciar-la, fer-li l'amor). Encara que, també, aquesta relació-escriptura em converteix a mi en objecte: de lectura, de gaudiment.

Aquest és el joc: el joc de l'erotisme i el joc de l'escriptura: el joc de la copulació.

(estiu del 1979)